

14 Babics Imre

ANTIFANTÁZIA

Reménytelenség
vesz körül virágzó fák
alatt, végtelen.

Két lábon figyel
sarjadzó búzában a
vadnyúl, még kilát.

Szájában hozza
haza zsákmányát kutyám:
„Fürdik a dévér.”

Parázsszínű a
hajnali Nap, maga is
parázs. Szítanám.

Szelíd teknőszám
megszökött, valós létbe
ösztöne hívta.

Kóbor fekete
macska kertem ura már,
s én csak zaklatom.

Fogyó hold íve.
Titkos légyottok ízét
már nem ismerem.

Az út porába
csigák húznak ábrákat.
Égbe szánt írás.

Világít az őz
szeme a gabonában.
Isteni mécses.

16 Gólyák számára
mozgó tereptárgy vagyok
csak, s egész fajom.

Magára hagyott
vadcsereznye. Erősebb
mint beoltottak.

Sikló sütteti
magát nyárvégi fényben,
teknősöm mellett.

Sérült agyú lány.
Vekkert víz felhúzatni
a szomszédjába.

Elgázolt róka
tetemét ölyv tépi az
úttest közepén.

Hajnal. Harang szól,
két kutyám vonít és én
italra vágyom.

Száraz diólevél,
illata mint a frissé,
éppen oly erős.

Madárembrió
a madáritatómban.
Ó, létszomjúság!

Méhek zümmögnek:
virágzik a borostyán.
S nekik virágzik.

Emlékeimtől
eltorzul arcom; őszi
fény melengeti.

Arrébb rúgom a
kis siklódögöt, fűbe.

18 Ez temetése.

Szarvasbőgés a
dermedt ég alatt. Érttem
nem kiált senki.

